בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"זֶה-הַיּוֹם עָשָׂה ה' נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ." [תהלים קי"ח 24]

היום 21 יום, שהם שלשה שבועות לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

התקופה שבין פסח לשבועות, ימי **ספירת העומר**, ספוגה בימים מיוחדים וסגוליים, ביניהם גם היום – **יום העצמאות**! אך, בתחילה, יש שני ימי זכרון – יום הזכרון לשואה ולגבורה ויום הזכרון לחללי מערכות ישראל. בדרך-כלל, אנחנו רואים את הימים הללו כגורם לחיזוק הזהות היהודית. ע"י לזכור את מה שעבר ועובר עלינו, אנחנו מעריכים יותר את משמעות המתנה היקרה שקבלנו לפני 63 שנה בהכרזת המדינה היהודית העצמאית לראשונה בזה הקרוב ל-1900 שנה.

ולע"ד אכן אמת ונכון הדבר, אלא שלעתים קרובות נראה שאנו נמצאים במעגל קסמים, שהוא למעשה מעין מבוי סתום. מלמדינו חז"ל כי "**בידוע שעשיו שונא ליעקב**", וכי **שנאה ירדה לעולם בהר סיני** (הגמרא [מסכת שבת פ"ט] מסבירה את מקור האנטישמיות בעזרת משחק מילים: התורה – המקור למערכת החוקים, הערכים והמוסר של היהודים – התקבלה בהר סיני. המילה "סיני" נהגית בצורה דומה למילה "שנאה", למרות שהן נכתבות בצורה שונה. "מדוע ניתנה התורה על הר סיני?", שואלת הגמרא. "כי מכאן ירדה שנאה לעולם!".) ואם כן, האם באמת האנטישמיות תמשיך לרדוף אותנו כמו בימים ההם גם בזמן הזה, וחלילה העצמאות המדינית היא דבר הזוי חו"ח???

לא רק נבואות הדורות הראשונים באים לנחם אותנו, אלא אפילו התבוננות בתולדות ישראל מצביעה על תקופות שאכן "הארץ שקטה 40 שנה" ועוד בימי שלמה המלך – אותו ואותנו - לא שנאו הגויים. אזי, ניתן להשיג לא רק שקט אלא גם שגשוג אמיתי - הן במישור הגשמי והן ברוחני.
ואולי אין לראות את המצוקה של הרדיפות בעיניים שחורות בלבד. כל הרשימות שנפוצות בעולם לקראת יום העצמאות, מידי שנה בשנה, על הישגי היהודים גם בארץ גם מחוצה לה, מוכיחים כי אנחנו, לפחות, יודעים לנצל שעת מצוקה לשיאי יצירתיות! אולי מילת ההקדמה שברשימות כאלה צריכה להיות לא "**למרות** האנטישמיות", אלא "**בזכות**ה" עשינו כך וכך...

לפנינו מספר מאמרים – הבאים גם להעלות את רוחנו ביום חגיגי זה אך גם מאירים לנו אור על השאלה הזו. כאן, הקטע הראשון מכל מאמר. המאמרים המלאים ב"דף" המצ"ב.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

1. למרות כל הסיבוכים והקשיים, ברוך ה' שיש לנו מדינה עצמאית, ואנו יכולים להתווכח על דרכה. כמה התקדמנו ממצבם של אבותינו בימי הגלות והשפלות. ועל כן נודה לה' בהלל וברכה על החסד הגדול שעשה עמנו בדורות האחרונים.
אמר לי אדם שזכה לעלות לארץ לפני כ-50 שנה במסגרת אחת מהתנועות החלוציות, שלא האמין שתוך זמן קצר יחסית יראה התפרקות ערכית שכזו, כאשר ראשי המדינה חשודים בפלילים, ושוכחים את מטרתם - **לבנות את העם בארצו**.

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום העצמאות שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לזכות **פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אבל הסכמנו שגם לא היה יכול לדמיין לפני 50 שנה עד כמה תתפתח המדינה במספר היהודים החיים בה, בכלכלה החזקה, בעוצמה החברתית, בבניין מוסדות החינוך והתורה, ובהתיישבות המתפתחת ביהודה ושומרון, שלמרות כל הקשיים ממשיכה לגדול מבחינה כמותית ואיכותית, בקצב כפול משאר כל האזורים שבמדינת ישראל.

רמזים נפלאים ליום העצמאות ושחרור ירושלים

אינני רגיל לעסוק בתורת הרמז, אולם לכבוד הופעת ספרו החדש של הרב שמואל יניב שליט"א **'התגלות'**, אביא מקצת מהרמזים המופלאים שהזכיר בנוגע ליום העצמאות.

שנת הקמת המדינה **תש"ח**, היא השנה ה-**5708** מבריאת העולם. ובפסוק ה-5708 מתחילת התורה נאמר: "וֶהֱבִיאֲךָ ה' אֱלֹקֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יָרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירִשְׁתָּהּ וְהֵיטִבְךָ וְהִרְבְּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ." [דברים ל' 5]
ובפסוק ה-**5700**, כנגד השנה שבה התחילה השואה, נאמר: "וַיִּחַר-אַף ה' בָּאָרֶץ הַהִוא לְהָבִיא עָלֶיהָ אֶת-כָּל-הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בַּסֵּפֶר הַזֶּה." [שם כ"ט 26]
ובפסוק ה-**5727**, כנגד שנת מלחמת ששת הימים, נאמר: "וְעָשָׂה ה' לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחוֹן וּלְעוֹג מַלְכֵי הָאֱמֹרִי וּלְאַרְצָם...". [שם ל"א 4] ומלך ירדן ששלט בירושלים נקרא **'חוסין'** - אותיות **'סיחון'**.

הניסיון להקדים לעלות ארצה לפני הפורענות

סיפרו תלמידי **הגאון מוילנא** שעלו בשליחותו לארץ לפני יותר מ-200 שנה, שכמה וכמה פעמים ראוהו כשהוא מתהלך בחדרו בסערת נפש, וכולו דאגה מהפורענויות הנוראות שחזה ליהודים בחו"ל. וחזר ודיבר פעמים רבות עם תלמידיו, שרק על ידי קיבוץ הגלויות ובניין הארץ אפשר להינצל מהייסורים הנוראים של חבלי משיח.
וכיוצא בזה כתב אח"כ **הרב אלקלעי** בספרו **'שלום ירושלים'** [בפתיחה, ובפרק ד], שנכתב בשנת ת"ר [=1840 למניינם]: "אם תיגאלו בשיבה לארץ בשנת ת"ר - **וייטב לכם**; ואם לא - אז בשנת ת"ש [=1940 למניינם] ב**תש**ישות, עם מלך אכזר שיתיש אתכם - תעלו גם תעלו".

רמזי הפסוקים בדניאל

בספר דניאל: "וָאֶשְׁמְעָה אִישׁ-קָדוֹשׁ מְדַבֵּר וַיֹּאמֶר אֶחָד קָדוֹשׁ לַפַּלְמוֹנִי הַמְדַבֵּר עַד-מָתַי הֶחָזוֹן הַתָּמִיד וְהַפֶּשַׁע שֹׁמֵם--תֵּת וְקֹדֶשׁ וְצָבָא מִרְמָס. וַיֹּאמֶר אֵלַי--עַד עֶרֶב בֹּקֶר אַלְפַּיִם וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַּק, קֹדֶשׁ." [דניאל ח, 13-14] והחזון הזה היה לקראת הקמת בית המקדש השני, שעמד על פי המסורת 420 שנה. ומאז ועד שנת תש"ח עברו 2300 שנה.
ובדניאל 12, 11-12: "וּמֵעֵת הוּסַר הַתָּמִיד וְלָתֶת שִׁקּוּץ שֹׁמֵם--יָמִים אֶלֶף מָאתַיִם וְתִשְׁעִים. אַשְׁרֵי הַמְחַכֶּה וְיַגִּיעַ לְיָמִים--אֶלֶף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וַחֲמִשָּׁה." הרי שני מספרים - **1290**, **1335**.
מעת שהתגבש האסלאם כדת במותו של מוחמד (632), ונוצרה האימפריה האסלאמית ששלטה במזרח התיכון **ועיכבה את חזרת ישראל לארצם**, עברו 1290 שנה עד שאומות העולם החליטו בחבר הלאומים (בתאריך של היום, **ו' באייר**[!] 1922) שהממשלה הבריטית תהיה אחראית לייסד בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל.
ו-1335 שנים אחר התגבשות האסלאם, ב**תשכ"ז** [=1967 למניינם], שחררה מדינת ישראל את ירושלים והר הבית.

מסורת מהגר"א

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום העצמאות שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מסורת היתה מהגאון מוילנא, שישנם שני ימים בספירת העומר שהקליפה אינה שולטת בהם, והם מסוגלים לבניין הארץ ולהחשת הגאולה. יום ה-20 לעומר (ה' באייר - יום הקמת המדינה) ויום ה-42 לעומר (כ"ז באייר, יום תחילת שחרור ירושלים). ולכן בעת שעלו תלמידיו לארץ ליישב את ירושלים בשנת תקע"ב [= 1812 למניינם], כיוונו את יום ה-20 לעומר **להנחת היסוד להקמת 'בית מדרש אליהו'** על שם רבם. ואמרו אז תלמידי הגאון ברוח קודשם, כי על ידי הנחת היסוד לבית המדרש ביום זה נפתח חלון במחיצת הברזל שבין השמים לארץ, להחזרת החיבור של זכות אבות שהיה נפסק מאז חורבן בית המקדש.
וכן אח"כ כיוונו ממשיכיהם להניח ביום ה-20 לעומר את אבן הפינה ל**שני הבתים הראשונים לשכונה החדשה שנבנתה מחוץ לחומות - "נחלת שבעה"**, בשנת תרכ"ט [= 1869 למניינם].
וביארו שיום זה הוא "יסוד שבתפארת", שכולל את כל הספירות, ורומז להשפעת מידתו של יעקב אל יוסף, שבכוחו להתגבר על שרו של עשו לבנות את הארץ ....
ורבנו הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל, היה מדגיש את יום **עלייתו של מרן הרב קוק** זצ"ל לארץ, שהיה בכ"ח **באייר** שנת תרס"ד, שמאותו יום החל להאיר בעולם אור תורת ארץ ישראל.

ששים ריבוא

מובא בשם הגאון מווילנא בספר **'קול התור'** (א, ט): "ענה רבנו, אם יהיה אפשר להעביר לארץ ישראל ששים ריבוא [= 600,000] בפעם אחת, צריכים לעשות זאת מיד, כי מספר זה של ששים ריבוא כוח גדול ושלם להכריע את השטן בשערי ירושלים". ואכן בעת הקמת המדינה היו בארץ קצת יותר מששים ריבוא יהודים, ובמלחמת ששת הימים היו ששים ריבוא גברים. [מקור.1]

---

2. מחנה ישראל

הוא המבנה הארגוני, למיקום חניית השבטים ולמהלך הליכתם במדבר סיני, שקבע משה מפי הגבורה לבני ישראל בדרכם לארץ ישראל. מחנה ישראל במובן המקובל הוא המחנה של כל שבטי ישראל להוציא את משכן העדות ואת מקום מגוריהם של הכוהנים והלויים. ההנחיות המפורטות לחניה ולנסיעה ניתנו לעם ישראל והם מתוארות בפרשת במדבר בספר במדבר בתורה. הארגון נועד בראש וראשונה להסדר החנייה. אך גם לקביעת מתכונת הנסיעה, מי מתחיל בנסיעה, מי בא אחריו וסדר השבטים למחנות במהלך ארבעים השנה במדבר. מחנה ישראל במובן המצומצם, להבדיל ממחנה כהונה וממחנה לוויה, מהווה תחום שבו הטמאים רשאים לשהות בחלק מתקופת הסגרם. המקרא מציין כי בני ישראל נהגו בדיוק שהקב"ה ציוה אותם בדבריו אל משה.

מבנה החנייה

כמקובל במדבר, בית האב חונה לשבטו. מכאן מתחיל הארגון המיוחד: לכל שבט נקבע דגל והוא נכלל במחנה, כאשר כל מחנה כולל שלושה שבטים. השבט המוביל, היה השבט אשר על שמו המחנה נקרא המחנה. כך נבחרו ארבעה שבטים לראשי המחנות, השבטים: יהודה, ראובן, אפרים ודן, כל שבט ואופיו אשר מכתיר אותו לתפקידו. "פרשת שמות" מספרת כי בטרם נקבע הארגון בוצע מפקד בקרב בני ישראל וכך היה ניתן לקבוע כמה "פקודים", זכרים מבין 20 שנה ומעלה,- בלשון ימינו יוצאי צבא - יש בכל שבט, בכל המחנה ובכל המחנות יחד.

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום העצמאות שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

וכך מתוארת החנייה של "מחנה ישראל" ב"פרשת במדבר".
וְחָנוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אִישׁ עַל-מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל-דִּגְלוֹ, לְצִבְאֹתָם. [מקור.2]

עשיו שונא ליעקב?

שאלה:
מדוע גוי שונא ליהודי שאינו שומר תורה ומצוות אשר כל מעשיו כמעשה גוי גמור?

תשובה:
רבותינו לימדונו ש"בידוע שעשיו שונא ליעקב", השנאה אינה מגיעה בגלל המעשים החיצוניים של היהודים כמו קיום מצוות ולימוד התורה. זו שנאה פנימית מהותית. הגויים שונאים אותנו בגלל עצם היותנו יהודים, ואפילו יהודי שרחוק מתורה ומצוות הינו עדיין יהודי, כמו הנאצים שחפרו חמש דורות אחורה לראות מי יהודי, והרגו את כולם ללא שום הבדל בקיום המצוות.

גם בדורו של אברהם אבינו אין אנו רואים גילוי אחווה מיוחדים. כאשר מתעוררת מריבה בין רועי אברהם אבינו לבין רועי לוט, אברהם אבינו אומר ללוט: "וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל לוֹט אַל נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶיךָ וּבֵין רֹעַי וּבֵין רֹעֶיךָ כִּי אֲנָשִׁים אַחִים אֲנָחְנוּ" [בראשית יג, ח]. ומה המסקנה והפתרון של אברהם אבינו כדי לשמר את האחווה? - "הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ הִפָּרֶד נָא מֵעָלָי אִם הַשְּׂמֹאל וְאֵימְנָה וְאִם הַיָּמִין וְאַשְׂמְאִילָה" [שם פסוק ט].

אחרי פרשות כאובות אלו לאורך ספר בראשית על חוסר האחווה, פתאום רואה העם במצרים מחזה בלתי רגיל: "ויבואו משה ואהרן" - שני אחים יחד, כתף אל כתף, יד ביד, כאשר אהרן המבוגר מפנה את התהילה לאחיו הצעיר ממנו - למשה, ומוכן להיות הדובר של משה.

רואים אנו, כי ברגע ששני האחים, משה ואהרון, הופיעו בצורה מלוכדת והפגינו אחווה, אז עוד לפני שפצו את פיהם ואמרו במה מדובר כבר העם מבצע פעולה לא רגילה של "ויאמן העם"! העם מאמין שאחווה של שני אחים זה הינה דבר שמימי ודבר חזק, כי עוד לא היה כזה דבר ששני אחים יפעלו בכוחות משותפים ובשפה אחת, אז קודם כל "וַיַּאֲמֵן הָעָם" ורק אח"כ "וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקַד ה' אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה אֶת עָנְיָם וַיִּקְּדוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ".

כדי להוסיף נופך על אהבתם הבלתי מסויגת של משה ואהרון ראיתי לצטט כאן את דברי המדרש בענין זה, ודומה שהדברים מדברים בעד עצמם.

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מדרש תנחומא (ורשא) פרשת שמות סימן כז: "**לך לקראת משה המדברה**, זש"ה מי יתנך כאח לי (שיר השירים ח), ישראל אומרין לפני הקב"ה מי יתנך כאח לי, **את מוצא כל האחים שונאים זה לזה קין שונא להבל** שנ' (בראשית ד) ויקם קין אל הבל אחיו וגו', **ישמעאל שונא ליצחק** שנאמר ותרא שרה את בן הגר המצרית וגו' (בראשית כא) ואין מצחק אלא שבקש להרגו... **עשו שונא ליעקב** שנאמר ויאמר עשו בלבו וגו' (בראשית כז), **השבטים שנאו ליוסף** שנאמר וישנאו אותו (בראשית לז) **ובאיזה אח אמרו ישראל להקב"ה? כמשה ואהרן שנאמר הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד** (תהלים קלג), **שהיו אוהבין ומחבבין זה את זה. שבשעה שנטל משה את המלכות ואהרן את הכהונה לא שנאו זה את זה אלא היו שמחים זה בגדולת זה וזה בגדולת זה**, תדע לך שבשעה שאמר הקב"ה למשה שילך בשליחותו אצל פרעה וא"ל שלח נא ביד תשלח את סבור שמא עכב משה שלא רצה לילך, אינו כן אלא כמכבד לאהרן, אמר משה עד שלא עמדתי היה אהרן אחי מתנבא להם במצרים שמונים שנה... אמר משה כל השנים האלו היה אהרן אחי מתנבא ועכשיו אני נכנס בתחומו של אחי ויהיה מיצר לכך לא היה רוצה לילך, אמר ליה הקב"ה למשה לא אכפת לאהרן בדבר זה לא די שאינו מיצר אלא עוד שמח תדע לך שאמר ליה וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו אינו אומר ושמח בפיו או ושמח בלבד אלא ושמח בלבו... הוי מי יתנך כאח לי כמשה וכאהרן, אמצאך בחוץ אשקך, ויפגשהו בהר האלקים וישק לו". [מקור.3]

"אם ישרוד אפילו ילד יהודי אחד, גם אם לא יקבל חינוך יהודי הרי זה בתוכו, בנשמתו".

בהתייחסו להשפעת התנ"ך על התרבות, אמר היטלר:

"עשרת הדברות איבדו את תוקפן. מצפון הוא המצאה יהודית. זהו פגם, כמו ברית מילה".

המטרה האמיתית היחידה של היטלר, הייתה היהודים. כיוון שהם היו הדבר היחידי שעמד בינו לבין ההצלחה. כל עוד היהודים שרדו, היטלר לא יכול היה לנצח. שכן, הרעיונות היהודיים על קיומו של אלוקים ועל מוסריות הכו שורש בעולם והיטלר ידע, ששתי השקפות העולם (שלו ושל היהודים), אינן יכולות לדור יחד בכפיפה אחת – העולם יצטרך לבחור באחת מהן.

כשהיטלר ביטא את שנאתו ליהודים, הוא לא הלך סחור סחור. הוא ידע בדיוק מה מסמלים היהודים ומדוע הוא שונא אותם ולא הסתיר זאת לרגע. יתרה מזאת, הוא ידע, שהאיום על האידיאלים שלו מגולם בכל יהודי, עד האחרון שבהם, כפי שציין במפורש:

"אם רק מדינה אחת, מכל סיבה שהיא, תסכים לסבול את נוכחותה של משפחה יהודית בתוכה, תהפוך משפחה זו למושבת חיידקים ותגרום להתפרצות מחודשת של הזיהום.

אם ישרוד אפילו ילד יהודי אחד, גם אם לא יקבל חינוך יהודי – ללא בית-כנסת וללא בית-ספר יהודי – הרי זה בתוכו, בנשמתו".

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום העצמאות שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היטלר הבהיר את עמדתו, שגרמניה חייבת להיות מטוהרת מיהודים, בכל מחיר:

"הטיהור הפנימי של הרוח היהודית איננו אפשרי בכל דרך שהיא, משום שהרוח היהודית היא תוצר של האדם היהודי. אם לא נגרש את העם היהודי בהקדם הם "ייהדו" את עמנו תוך זמן קצר ביותר".

היטלר סבר, כי הרוח היהודית היא תוצר של האדם היהודי. לכן, אין די בהרס המקומות הקדושים ליהודים. ובמלותיו של היטלר עצמו:

"גם אם מעולם לא היו קיימים: בית-הכנסת, בית-הספר היהודי או התנ"ך, הרוח היהודית עדיין הייתה קיימת ובעלת השפעה. היא קיימת מימי בראשית ואין יהודי – אף לא אחד – שהיא איננה מגולמת בו".

האכזריות של היטלר לא נבעה מהבנתו או מתפיסתו את העם היהודי. רשעותו צמחה מתגובותיו לאותה הבנה. למרבה האירוניה, להיטלר הייתה הבנה ברורה של העם היהודי ושל הישגיו, הרבה יותר מההבנה שיש למרבית היהודים כיום.

גישת היהדות לאנטישמיות

היטלר הביא לעולם צורה ייחודית של אנטישמיות. באופן כללי, צורה זו של אנטישמיות נראתה בעיני העולם כדבר חדש, אולם בעיני היהודים, לא היה בה שום דבר מהפכני.

זמן רב לפני שהאנטישמיות באה לידי ביטוי ברחבי העולם, צפתה התורה את העובדה, כי האנטישמיות תהיה בעלת תפקיד מרכזי בהיסטוריה של העם היהודי. למעשה, נאמר לנו, כי נהיה שנואים בדיוק מאותן סיבות עליהן הצהיר היטלר בלי שמץ של בושה.

הגמרא (מסכת שבת פ"ט) מסבירה את מקור האנטישמיות בעזרת משחק מילים: התורה – המקור למערכת החוקים, הערכים והמוסר של היהודים – התקבלה בהר סיני. המילה "סיני" נהגית בצורה דומה למילה שנאה, למרות שהן נכתבות בצורה שונה. "מדוע ניתנה התורה על הר סיני?", שואלת הגמרא. "כי מכאן ירדה שנאה לעולם!".

בהר סיני נאמר ליהודים כי יש אלוקים אחד, בעל דרישות מוסריות מכלל האנושות. כתוצאה מכך בהר סיני, הפך העם היהודי למטרת שנאתם של אלה, שמטרתם הסופית היא לשחרר את המין האנושי, מכבלי המצפון והמוסר.

בהר סיני מונו היהודים להיות "אור לגויים". ישנם כאלה המאמצים את היהודים ואת אמונתם ומכירים באור שהם מביאים לעולם, אולם קיימים גם אחרים, הרוצים שהעולם יהיה מקום של אפלה רוחנית. הם מתנגדים למוסריות ותוקפים את היהודים, בתור המייצגים האולטימטיביים של כל מה ששנוא עליהם.

הרמן ראוכנינג, שהיה איש סודו של היטלר ונטש את הנאציזם, ניסה להתריע בפני העולם החופשי על גודל הסכנה הנאצית:

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"אותם אנשים אטומים ושפלים באנושות, מתקוממים כנגד בעייתם הבלתי ניתנת לפתרון – היותם בני אנוש – על ידי פנייה לאנטישמיות. אף על פי כן, היהדות, לצד ההלניזם והנצרות, מהווה חלק בלתי נפרד מהתרבות הנוצרית המערבית שלנו – 'הקריאה הנצחית לסיני' – נגדה מתמרדת האנושות שוב ושוב".

[מתוך "המפלצת מן התהום", מאת הרמן ראוכנינג].

"הקריאה לסיני" – המסר שהופקד בידי היהודים ושאותו הם נושאים – מחולל בסופו של דבר שינויים בעולם. בו-בזמן, הוא מעורר את זעמם של אלו, שהיו מוכנים לעשות כל שביכולתם, כדי להתנגד לו.

אלדוס הקסלי בספרו "וידויו של אתאיסט" מבטא זאת היטב:

"היו לי מניעים לא לרצות שלעולם תהיה משמעות. לפיכך הנחתי, שאין לעולם משמעות ויכולתי ללא קושי למצוא סיבות מספקות להנחתי זו. לי ולמרבית בני דורי הייתה פילוסופיית חוסר-המשמעות במהותה כלי לשחרור. השחרור בו חפצנו היה בו-זמנית, שחרור ממערכת פוליטית וכלכלית מסוימת וכן שחרור ממערכת מוסר מסוימת. התנגדנו למוסריות משום שהיא הפריעה לנו למלא את תאוותינו".
http://international.aish.com/seminars/hebrewsite/whythejews/wtj011.asp

---

במקום "למה דווקא היהודים?", השאלה הופכת להיות – "מדוע כדאי להיות יהודי?"

הגענו כעת להבנה של האנטישמיות והגורמים לה.

הפתרון לאנטישמיות זהה לסיבה לאנטישמיות: הערכים והאמונות של היהדות, גורמים לאנטישמיות והם אלו שיעלימו אותה בסופו של דבר.

המסר שהיהודים נושאים, הוא למעשה מעין "מרשם" לכיבוש הרוע. ככל שהיהודים יעבירו מסר מיוחד זה ביעילות רבה יותר, כך הם יצליחו למנוע את קיומה של שואה נוספת – בין אם היא מכוונת כלפי היהודים ובין אם כלפי כל קבוצה אחרת.

רק כשהיהודים ינהגו כיהודים והעולם יאמץ את המסר שלהם לגבי אתיקה ומוסר – רק אז נוכל לקוות למחיקת הרוע מעל פני האדמה.

אחד מהדברים היחידים שיכולים לגרום לכך ששואה נוספת לא תקרה, הוא ההכרה בכך, שבני אדם אינם רק אוסף מקרי של אטומים ואלקטרונים, אלא יצורים בעלי ערך נצחי.

כאן טמונה האירוניה החריפה והכואבת של ההיסטוריה היהודית. למרות שהיהודים מעולם לא היוו איום צבאי, פוליטי או כלכלי, ומעולם לא היו אלא חלק מזערי מאוכלוסיית העולם, הם תמיד היו כוח רב עצמה בעיני האנושות, בגלל המסר שהם נושאים.

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום העצמאות שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ו' באייר תשע"א (10 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מושגי היהדות משפיעים על העולם, אך העולם אינו יכול להבין את המסר כהלכה, אלא אם כן השליחים – היהודים – יכירו וילמדו אותו.

ואז, במקום לשאול "למה דווקא היהודים?", השאלה הופכת להיות, "מדוע כדאי להיות יהודי?"

הייעוד שלנו

מהי הדרך הטובה ביותר להעביר את החיוביות הטמונה בלהיות יהודי?

התשובה ברורה: חינוך יהודי הולם. זוהי הסיבה מאחורי סמינר מקוון זה: לא כדי להבהיר את החשיבות של הבנת האנטישמיות, כמו כדי להבהיר את חשיבות ההבנה מדוע כדאי להיות יהודי.

כשאנו חיים בעולם אנטישמי, כשמאחורינו אלפי שנים רוויות שנאת יהודים, אנו חייבים להיות חדורי הכרת ערך עצמי של יהדותנו וה'מתנה' המופלאה הכרוכה בכך.

השאלה המהותית בתעלומת ההיסטוריה היהודית אינה "למה דווקא היהודים?", אלא "למה כדאי להיות יהודי?".

התשובה לשאלה זו קריטית, עבור כל אחד מאתנו כבני אדם, עבור העם היהודי ובסופו של דבר, עבור העולם כולו.
http://international.aish.com/seminars/hebrewsite/whythejews/wtj016.asp

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום העצמאות שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל